

Exodus 24: 3-8; Marcus 1: 40-45

Laten we es naar Jezus kijken door de ogen van de zieke man die door Hem genezen werd.

Doen we dat, dan kijken we naar Hem door de ogen van een mens die zich wanhopig voelt, die ten einde raad is, die geen leven en geen toekomst meer voor zich ziet.

Kijken we naar Jezus door de ogen van de zieke man, dan kijken we door de ogen van een dode.

Want in de bijbelse tijd wordt een mens die aan een huidziekte lijdt, bekeken en behandeld als een dode.

Bij zo iemand kom je niet bij in de buurt.

Daar blijf je zo ver mogelijk vandaan.

Ook de zieke man die Jezus om hulp vraagt, staat buiten de gemeenschap.

Hij mag niet in de synagoge of tempel komen.

Hij mag zich niet laten zien op het dorpsplein.

Zijn er mensen bij de waterput, dan moet hij wachten totdat ze weg zijn.

Zijn kleren moeten gescheurd zijn en zijn haren ongewassen en ongekamd.

Als er mensen in zijn buurt komen, moet hij zijn bovenlip bedekken en roepen: *Onrein, onrein.*

Mensen mijden hem als ... als de pest.

Ziekte roept angst op.

De coronatijd leert ons, hoeveel angst de bedreiging door een ziekte kan oproepen.

In de vertaling die wij lezen, het NBV, wordt de ziekte waaraan de man lijdt, huidvraat genoemd.

Een naar woord dat ons rillingen bezorgt.

Op dit moment werken ze aan een verbetering van deze bijbelvertaling.

Ze willen het nu op goede gronden anders vertalen.

Huidvraat moet worden: een huidziekte die onrein maakt.

De man lijdt aan een huidziekte die hem onrein maakt.

Het woord ziekte staat voor het medische aspect van zijn lijden.

Zijn huid is gewoon niet gezond.

Maar zijn huidziekte maakt hem volgens de regels van de Thora ook nog es onrein.

Omdat hij onrein is, mag hij niet mee doen met de gemeenschap. Hij wordt gedwongen om alleen en geïsoleerd te leven.

Hij is als een dode.

In het bijbelboek Job krijgt hij of zij, die net als deze man, lijdt aan een huidziekte die onrein maakt, de naam: "de eerstgeborene van de dood".

In 2 Koningen lezen we het verhaal dat de koning van Israël, zijn naam wordt niet genoemd, dat deze koning een brief krijgt van de koning van Aram krijgt met het verzoek om diens dienaar Naäman van een huidziekte te genezen.

De onbekende koning van Israël roept dan uit:

"Moet ik die dienaar van hem genezen? Wat haalt die man in zijn hoofd? *Ben ik soms God, met macht over dood en leven?*"

Later, in de rabbijnse traditie, wordt de genezing van wie lijdt aan een huidziekte, vergeleken met de opwekking uit de dood.

Wie leeft met een huidziekte die onrein maakt, is als een dode.

Wie geneest van een huidziekte die onrein maakt, is als een mens die uit de dood is opgewekt.

De man die naar Jezus toekomt en Hem smeekt: "Maak me beter", is als een dode die zoekt naar het leven.

Het verlangen om te leven, om uit zijn sociale dood op te staan, drijft hem naar Jezus toe.

In zijn ogen is Jezus niet zomaar een leraar of een profeet van Gods grootheid
Hij ziet meer in Hem.

Hij ziet in Hem de grootheid van God zelf.

Hij ziet in Hem de aanwezigheid van Gods scheppingsmacht over dood en leven. Jezus is het woord van God dat midden onder mensen is komen wonen. Daarom bezit Hij die macht.

Jezus heeft de macht om hem te genezen en uit zijn isolement bevrijden.

Hij kan hem weer rein maken en terugbrengen naar het leven en naar het samenleven met anderen.

Wanneer de man recht op Hem toe komt lopen, deinst Jezus niet terug.

Hij blijft staan en kijkt hem in de ogen.

In die blik van Jezus voelt de man de ontferming van God.

Hij valt op zijn knieën en smeekt hulpeloos:

"Als U wilt, kunt u mij rein maken."

Deze woorden kiest hij niet zomaar.

Hij doet een beroep op de wil van Jezus.

Want Jezus' wil is de stem van Gods wil.

In Jesaja zegt God over Zijn wil en over het woord dat *voortkomt* uit Zijn mond: *"Mijn woord keert niet terug, zonder eerst te doen wat ik wil."*

Woord en wil van God scheppen leven en recht, voordat ze naar God terugkeren.

De man smeekt Jezus of Hij voor hem leven en recht wil scheppen

Jezus antwoordt door Zijn hand uit te steken en de man aan te raken.

Dit gebaar van Jezus ontroert niet alleen die man, maar eeuwen later ook Calvijn.

Calvijn noemt dit gebaar van Jezus een teken, *een expressie van medeleven* en ook *teken van Gods oneindige genade en goedheid*.

Zoals de wil van Jezus de stem is van de wil van God, zo is dit gebaar van Jezus de afspiegeling van het handelen van God.

Het medeleven van Jezus is de expressie, de demonstratie van de ontferming en bescherming van God.

In het antwoord dat Jezus geeft, benadrukt Hij wat Hij wil.

Hij zegt tegen de man: *"Ik **wil** het. Word rein."*

Nu zegt Jezus: *"Word rein."* Hij zegt niet: *"Ik **maak** je rein."*

Wat Hij zegt is: *"Word rein **door God**."*

Want het is God die handelt en die kracht geeft, die geneest en rein maakt, die spreekt en gebiedt.

Jezus' wil is Gods wil.

Door God wordt de man genezen van zijn huidziekte en wordt hij rein gemaakt.

Door God wordt voor hem de weg geopend naar het leven en naar het menselijk samenleven.

Omdat Jezus wil dat in de Thora elke jota en elke tittel blijft staan, stuurt Hij de man naar de priester om het reinigingsoffer te brengen.

In de Thora, in Leviticus wordt precies beschreven wat daarvoor nodig is.

De zieke en onreine man is gezond en rein gemaakt door het woord van Jezus die zegt: *"Word rein ... door God."*

Jezus spreekt het woord van God.

Door Gods woord worden we bevrijd uit de dood en naar het leven geleid.

Dat is de kracht van Gods woord toen.

Dat is de kracht van Gods woord nu, in onze wereld van woestijn en wokeness.

Daarom neemt Mozes het boek met het woord van het verbond en leest hij het voor aan het volk Israël.

Wij ontmoeten God in deze woorden van het verbond, en in het woord dat Jezus spreekt ... nee ... in het woord dat Jezus voor ons **is**.

Al deze woorden vormen de brug tussen God en ons.

Mozes neemt de helft van het bloed, en bloed staat in de bijbel voor levenskracht, en het bloed giet hij het tegen het altaar waarop aan God wordt geofferd.

Vervolgens neemt hij het boek van het verbond en leest eruit voor.

Daarna neemt hij de andere helft van het bloed en besprenkelt daarmee het volk.

Bloed – boek – bloed: het bloed dat Mozes wijdt aan God, het woord waaruit hij voorleest en het bloed dat hij sprenkelt over het volk, vormen samen het weefsel dat God en Israël met elkaar verbindt en met elkaar laat optrekken.

Door gemeenschap met het bloed van Christus, door deelname aan Christus' levenskracht, verbinden wij ons met God en trekken wij met Hem op.

Wanneer we ons verbinden met God

kan de dood ons niet vasthouden,

kan ziekte ons niet beroven van troost en hoop,

kan de leegte in onze ziel ons niet opzuigen.

Want het woord van God, het woord dat leven schept, dat troost en hoop geeft, dat onze ziel vult met richting en doel, keert niet vruchteloos naar Hem terug, maar doet eerst, wat Hij wil.

Jesaja schrijft:

Zoals regen of sneeuw neerdaalt uit de hemel en daarheen niet terugkeert zonder eerst de aarde te doordrenken, ... zodat er zaad is om te zaaien en brood om te eten, zo is het woord van God ook.

Regen of sneeuw zorgen voor leven. Het woord van God zorgt ook voor leven. Daarna keert het naar Hem terug.

Gods woord roept ons uit de dood,

vindt ons in onze ziekte en vangt ons op in de leegte.

Laten we doen wat het woord van God ons gebiedt.

Laten we horen wat het woord van God van ons wil.

Amen